

dan Fordring officielt foreligger fra Finansudvalgets Side, maaske underhaanden, men Finansudvalget som saadant har ikke taget nogen Beslutning derom. Finansudvalget besluttede, da det havde drøftet Sagen, og der under Forhandlingerne var fremhævet en Del af de Omstændigheder, der havde medført, at Bevillingen var bleven overskredet, at udsætte Sagen til et senere Møde og derefter give Indenrigsministeren Svar. Et saadant Møde har, saa vidt jeg kan se, ikke været afholdt.

Hvad imidlertid selve Sagen angaar, vil jeg for mit Vedkommende anbefale, at vi for i Aar bevilge de 95,000 Kr. Motiveringen er den, at Kommunerne imod Forventning ikke have faaet den Trediedel af deres Udgifter, som de ere vante til at faa, at dette altsaa er kommet noget bag paa dem, og at de ere komne til at savne en Del af de Midler, de pleje at faa af Statskassen. De 95,000 Kr. erstatte ikke helt det, som Kommunerne have ventet at faa, og der har i Folketinget været gjort Forsøg paa at faa Bevillingen sat højere op, men Flertallet har holdt sig til det af Ministeren foreslaaede. Det forekommer mig, at hvis man vedtager denne Bevilling, giver man ogsaa derved igennem Kommunerne en tilstrækkelig Advarsel mod at fortsætte ad den Vej, som det ærede Medlem saa udførligt skildrede. Jeg er ganske enig i, at det ikke er tilstedeligt, men det, det kommer an paa, er dog, at Kommunerne høre op dermed; om dette sker ifølge et forandret Cirkulære fra Ministeren eller ifølge en tydelig Advarsel fra Rigsdagens Side, er i Realiteten nogenlunde det samme. Jeg tror, at den Advarsel, som de Kommuner, der benytte det omtalte Cirkulære, derved faa, vil være tilstrækkeligt afgørende, thi det, der har bevirket, at man saa mange Steder har overført fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne, er jo ikke netop afgjort humane Hensyn, men vel overvejende økonomiske Hensyn, Hensyn til den Fordel, der er forbunden med at faa denne Flytning istandbragt, og naar Betingelserne for denne Fordel falde bort, naar det bliver klart for Kommunerne, at hvis de bruge flere Penge paa den Maade, kunne de ikke vente at faa det sædvanlige Tilskud fra Statskassen, haaber jeg, at disse Bestræbelser i det væsentligste ville falde bort af sig selv. Jeg mener derfor, at man i Aar skulde vedtage denne Bevilling. Deri, at Bevillingen ikke giver Kommunerne saa stor en Del af deres Udgifter, som de pleje at faa, vil der være en tilstrækkelig

Anvisning for dem til at være forsigtige i Fremtiden.

Hey: Heller ikke jeg skal komme ind paa Enkeltheder men indskrænke mig til at udtale, at mine Meningsfæller og jeg ganske kunne slutte os til de Udtalelser, som kom fra det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen). Ogsaa vi haabe, at der fra den højtærede Indenrigsminister vil komme en Udtalelse, der vil give os Lov til at haabe, at denne Overflytning af Personer, der ere under Fattigvæsenets Forsorg, til Hjælpekasserne ophører.

Brandes: Jeg skal følge den højtærede Formands Opfordring og fatte mig i størst mulige Korthed. Jeg vil gerne sige et Par Ord om det Spørgsmaal, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) har fremdraget. Jeg skal gøre opmærksom paa, hvad der til Dels ogsaa fremgaar af den anden ærede Talers Foredrag, at det var ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem sagde, at det var Finansudvalget, der havde gjort en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister i Anledning af denne Sag. (Bramsen: Det sagde jeg heller ikke). Det ærede Medlem brugte Ordet Finansudvalget, men saaledes har jeg ikke opfattet Sagen. Der kunde i det højeste være Tale om, at en Del af Finansudvalget, Finansudvalgets Flertal, havde gjort en saadan Henstilling, men selve og hele Finansudvalget har der ikke været Tale om. Jeg kan huske, at jeg selv har taget Afstand fra den Mening og de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte i Finansudvalget. Jeg har ikke ment, at man skulde henvende sig til den højtærede Indenrigsminister og anmode ham om at hæve det Cirkulære, der tales om.

Hvad dette Cirkulære angaar, vil jeg have Lov til at sige, at det er ikke rigtigt, at det gik imod Aanden i Hjælpekasseloven, for Aanden i Hjælpekasseloven var den, at søge at bringe saa mange fra Fattigvæsenet som muligt, at sørge for, at saa faa som muligt kom ind under Fattigvæsenet. Hvad Cirkulæret angik, var det ikke et absolut Paabud, det indeholdt, men det var en Tilladelse for de enkelte Kommuner til under særlige Omstændigheder at hjælpe Folk over fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne, og de Hensyn, som der maatte være gældende, vare, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet (J. Pedersen) nævnede, de rent humane Hensyn, medens det naturligvis ikke maatte være de økonomiske. Saaledes skulde dette